ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 20ής Οκτωβρίου 1987 *

Στην υπόθεση 128/86,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Luis Javier Casanova Fernández, γενικό γραμματέα αρμόδιο επί θεμάτων Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, επικουρούμενο από τους Fernando Mansito Caballero, γενικό διευθυντή συντονισμού επί κοινοτικών νομικών θεσμικών θεμάτων, Jaime Folguera Crespo, υποδιευθυντή της γενικής διευθύνσεως συντονισμού επί κοινοτικών νομικών υποθέσεων, Rosario Silva Lapuerta, μέλος της νομικής υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών, Fuertes Suárez, τεχνικό σύμβουλο στο Υφυπουργείο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και τον Michel Waelbroeck, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel-Servais,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο, Jean-Claude Séché, επικουρούμενο από τον Carlos Palacio, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού 648/86 της Επιτροπής, της 28ης Φεβρουαρίου 1986, που καθορίζει τα ρυθμιστικά ποσά για την περίοδο 1985/86 που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα, υπό τη σύνθεση που είχε στις 31 Δεκεμβρίου 1985, ορισμένων προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα καταγωγής Ισπανίας (ΕΕ L 60, σ. 54), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 969/86 της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 1986 (ΕΕ L 89, σ. 22),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, O. Due, και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, K. Κακούρη, R. Joliet, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 9ης Απριλίου 1987,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουνίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Μαΐου 1986, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 648/86 της Επιτροπής, της 28ης Φεβρουαρίου 1986, που καθορίζει τα ρυθμιστικά ποσά για την περίοδο 1985/86 που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα, υπό τη σύνθεση που είχε στις 31 Δεκεμβρίου 1985, ορισμένων προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα καταγωγής Ισπανίας (ΕΕ L 60, σ. 54), καθώς και του κανονισμού 969/86 της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 1986, που τροποποίησε τον κανονισμό 648/86 (ΕΕ L 89, σ. 22).

2 Ο μηχανισμός ρυθμιστικών ποσών κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα, υπό τη σύνθεση που είχε στις 31 Δεκεμβρίου 1985, προϊόντων ισπανικής προελεύσεως δημιουργήθηκε με το άρθρο 123 της πράξης για τους όρους προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και για τις προσαρμογές των Συνθηκών (ΕΕ L 302, σ. 23) (στο εξής: πράξη προσχώρησης). Η διάταξη αυτή εντάσσεται στην ενότητα 18, « οίνος », του τμήματος ΙΙ, « διατάξεις για ορισμένες κοινές οργανώσεις αγορών », του κεφαλαίου περί γεωργίας της πράξης προσχώρησης. Κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 123, για τους επιτραπέζιους οίνους « εισπράττεται » ρυθμιστικό

ποσό, ενώ για ορισμένους οίνους ονομασίας προελεύσεως και για τα άλλα προϊόντα τα οποία ενδέχεται να προξενήσουν διαταραχές στην αγορά « είναι δυνατόν να οριστεί » ρυθμιστικό ποσό.

3 Σχετικά με το ύψος των ρυθμιστικών ποσών, το άρθρο 123 προβλέπει ότι, για τους επιτραπέζιους οίνους, αυτό ισούται προς τη διαφορά μεταξύ των τιμών προσανατολισμού που ισχύουν στην Ισπανία και στην Κοινότητα των Δέκα· το ύψος δε αυτό μπορεί να προσαρμόζεται προκειμένου να ληφθεί υπόψη η κατάσταση των τιμών της αγοράς, η οποία εκτιμάται « για τις διάφορες κατηγορίες οίνων και σε συνάρτηση με την ποιότητά τους ». Το ρυθμιστικό ποσό που εφαρμόζεται στους οίνους ονομασίας προελεύσεως και στα άλλα προϊόντα του τομέα προκύπτει από εκείνο που εφαρμόζεται στους επιτραπέζιους οίνους « σύμφωνα με λεπτομέρειες που θα καθοριστούν ». Ωστόσο, κατά το άρθρο 123, παράγραφος 3, καθορίζεται ανώτατο όριο του ρυθμιστικού ποσού σε ύψος τέτοιο που να εξασφαλίζει συνθήκες μεταχείρισης όχι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που ίσχυαν υπό το προ της προσχωρήσεως καθεστώς.

4 Τα κριτήρια που εφαρμόζονται κατά τον υπολογισμό των ρυθμιστικών ποσών ορίστηκαν με τον κανονισμό 480/86 του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1986, για τον καθορισμό των γενικών κανόνων εφαρμογής του μηχανισμού των ρυθμιστικών ποσών που ισχύουν κατά τις συναλλαγές ορισμένων προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα μεταξύ της Κοινότητας, με τη σύνθεση που είχε στις 31 Δεκεμβρίου 1985, και της Ισπανίας (ΕΕ L 54, σ. 2). Ο κανονισμός αυτός δεν αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής. Βάσει του κανονισμού αυτού, η Επιτροπή καθόρισε, με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, τα ρυθμιστικά ποσά που εφαρμόζονται στους επιτραπέζιους οίνους, καθώς και στους οίνους ονομασίας προελεύσεως, τους vins de liqueur, τους νέους οίνους, τους χυμούς σταφυλιών, τα γλεύκη σταφυλιών και τους αλκοολωμένους οίνους.

5 Το προσφεύγον προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, από τους οποίους ο μεν πρώτος αναφέρεται στην παράβαση ουσιώδους τύπου και την έλλειψη αιτιολογίας, ο δε δεύτερος στην παράβαση του άρθρου 123 της πράξης προσχώρησης. Είναι σκόπιμο να εξεταστεί πρώτα ο δεύτερος λόγος.

6 Σχετικά με την παράβαση του άρθρου 123 της πράξης προσχώρησης, το προσφεύγον προβάλλει τρεις διαφορετικές αιτιάσεις: ότι δηλαδή η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό των ρυθμιστικών ποσών:

— παρέβη τον κανόνα περί ανωτάτου ορίου,

— παραγνώρισε τον κανόνα περί προσαρμογής του ρυθμιστικού ποσού για ορισμένους επιτραπέζιους οίνους,

— καθόρισε ρυθμιστικά ποσά για τους οίνους ονομασίας προελεύσεως και άλλα προϊόντα του τομέα, χωρίς να διαπιστώσει την ύπαρξη κινδύνου διαταραχής της αγοράς.

7 Το προσφεύγον ισχυρίζεται ότι τα ρυθμιστικά ποσά καθορίστηκαν για ορισμένους οίνους, και ιδίως για τους λευκούς επιτραπέζιους οίνους, σε ύψος τέτοιο, ώστε να μην τηρείται ο όρος της τουλάχιστον ίσης μεταχείρισης προς εκείνη που υπήρχε προ της προσχωρήσεως. Ο όρος αυτός, που επιβάλλεται με το πρώτο εδάφιο του άρθρου 123, παράγραφος 2, σημαίνει πράγματι ότι το ύψος των ρυθμιστικών ποσών δεν μπορεί να είναι ανώτερο της μείωσης του ύψους των δασμών την οποία προβλέπει η πράξη προσχώρησης.

8 Σχετικώς πρέπει καταρχάς να υπομνηστεί ότι το άρθρο 123, παράγραφος 3, της πράξης προσχώρησης δεν περιέχει μόνο, στο πρώτο του εδάφιο, κανόνα περί καθορισμού ανωτάτου ορίου, αλλά και ρυθμίζει, στο δεύτερο εδάφιο, τις συνέπειες που πρέπει να αντληθούν απ' αυτόν ως προς τον υπολογισμό του ύψους των ρυθμιστικών ποσών. Πράγματι, η παράγραφος 3, αφού πρώτα ορίζει ότι καθορίζεται ανώτατο όριο του ρυθμιστικού ποσού σε επίπεδο που να εξασφαλίζει συνθήκες μεταχείρισης όχι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που ίσχυαν πριν από την προσχώρηση, στη συνέχεια προβλέπει ότι, « προς το σκοπό αυτό », το ρυθμιστικό ποσό υπολογίζεται κατά τρόπο τέτοιο ώστε το ποσό που προκύπτει, αν στην τιμή προσανατολισμού για την Ισπανία προστεθούν το ρυθμιστικό ποσό και οι δασμοί, να μην υπερβαίνει την κοινοτική τιμή αναφοράς για το οικείο προϊόν.

9 Επομένως, για να ελεγχθεί αν τηρήθηκε ο κανόνας του άρθρου 123, παράγραφος 3, περί ανωτάτου ορίου, είναι αναγκαίο να συγκριθεί το ύψος της κοινοτικής τιμής αναφοράς του οικείου προϊόντος με το άθροισμα της τιμής προσανατολισμού του για την Ισπανία, του ρυθμιστικού ποσού και του δασμού.

10 Κατ' αίτηση του Δικαστηρίου, η Επιτροπή προσκόμισε πίνακα περιέχοντα αριθμητικά παραδείγματα, για τους συνηθέστερους επιτραπέζιους οίνους, σχετικά με το πώς υπολογίζονται τα ρυθμιστικά ποσά σε σχέση με το αντίστοιχο ύψος των κοινοτικών τιμών αναφοράς, των τιμών προσανατολισμού για την Ισπανία και των δασμών. Από τα αριθμητικά αυτά στοιχεία, τα οποία δεν αμφισβητεί το προσφεύγον, προκύπτει ότι το άθροισμα της τιμής προσανατολισμού για την Ισπανία, του ρυθμιστικού ποσού και του δασμού όχι μόνο δεν φτάνει το ύψος της τιμής αναφοράς, που αντιπροσωπεύει το ανώτατο όριο που πρέπει να τηρείται, αλλά, αντιθέτως, είναι αισθητά κατώτερο από το ανώτατο αυτό όριο.

11 Επειδή το προσφεύγον δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο προς στήριξη της αιτίασής του ως προς τα λοιπά προϊόντα του τομέα, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

12 Το προσφεύγον υποστηρίζει, εξάλλου, ότι η Επιτροπή καθόρισε ρυθμιστικό ποσό μόνο για τις παραδοσιακές κατηγορίες επιτραπέζιων οίνων, χωρίς να λάβει υπόψη τους επιτραπέζιους οίνους ανώτερης ποιότητας και χωρίς να προβλέψει ειδικό ρυθμιστικό ποσό για την κατηγορία αυτή. Ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο, η Επιτροπή παρέβη όχι μόνο τον κανόνα περί προσαρμογής του άρθρου 123, παράγραφος 2, της πράξης προσχωρήσεως, αλλά και τη διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 480/86 του Συμβουλίου, κατά το οποίο, για ορισμένους επιτραπέζιους οίνους, το ρυθμιστικό ποσό καθορίζεται σε επίπεδο χαμηλότερο από το υψηλότερο ρυθμιστικό ποσό για κάθε έναν από τους τύπους επιτραπέζιου οίνου.

13 Απαντώντας σε ερώτημα του Δικαστηρίου, η Επιτροπή διαβεβαίωσε αφενός ότι ορισμένοι οίνοι, που διατίθενται εμφιαλωμένοι στο εμπόριο από την περιοχή στην οποία παράγονται, συγκεντρώνουν χαρακτηριστικά υψηλής ποιότητας, που είναι αποτέλεσμα της ιδιαίτερης φροντίδας και των ειδικών συνθηκών παραγωγής που τους χαρακτηρίζουν, και αφετέρου ότι το κόστος εμφιαλώσεως και μεταφοράς των εμφιαλωμένων οίνων αντιπροσωπεύει σημαντικό μέρος της τελικής αξίας του προϊόντος. Για τους λόγους αυτούς, η Επιτροπή συνήρτησε την εμφιάλωση στην περιοχή παραγωγής προς το χαρακτηρισμό αυτών των επιτραπεζίων οίνων ως οίνων ποιότητας· και κατά συνέπεια εφάρμοσε σ' αυτούς διαφοροποιημένο ρυθμιστικό ποσό, και συγκεκριμένα μειωμένο κατά 50 % σε σχέση προς τους αντίστοιχους οίνους χύμα.

14 Όπως πράγματι προκύπτει από το παράρτημα του κανονισμού 648/86, προβλέφθηκαν ιδιαίτερα ρυθμιστικά ποσά για τους λευκούς επιτραπέζιους οίνους και για τους ερυθρούς ή ροζέ επιτραπέζιους οίνους « εμφιαλωμένους σε δοχεία περιέχοντα 0,75 λίτρα ή λιγότερο »· το ύψος αυτών των ρυθμιστικών ποσών ειναι κατά το ήμισυ κατώτερο από το ύψος του χαμηλότερου ρυθμιστικού ποσού που προβλέπεται για τους ίδιους οίνους, όταν περιέχονται σε άλλα δοχεία, και ιδίως όταν παραδίδονται χύμα. Το προσφεύγον δεν απέδειξε γιατί η Επιτροπή ενήργησε παρανόμως, όταν στηρίχτηκε σ' αυτή τη διαφοροποίηση για να προσαρμόσει τα ρυθμιστικά ποσά « για τις διάφορες κατηγορίες οίνων και σε συνάρτηση με την ποιότητά τους » κατά την έννοια του άρθρου 123, παράγραφος 2, της πράξης προσχώρησης.

15 Συνεπώς, η αιτίαση περί μη τηρήσεως του κανόνα περί προσαρμογής δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

16 Το προσφεύγον ισχυρίζεται ακόμη ότι ο καθορισμός ρυθμιστικών ποσών για τους οίνους ονομασίας προελεύσεως και για τα άλλα προϊόντα του αμπελοοινικού τομέα, πλην των επιτραπέζιων οίνων, συντελέστηκε χωρίς να πληρούνται οι προϋποθέσεις προς τούτο. Πράγματι, το άρθρο 123, παράγραφος 2, της πράξης προσχώρησης ορίζει ρητά, για τα εν λόγω αμπελοοινικά προϊόντα, ότι η εφαρμογή του μηχανισμού των ρυθμιστικών ποσών προϋποθέτει την ύπαρξη κινδύνου διαταραχής της αγοράς, προϋπόθεση που επίσης αναφέρεται στο άρθρο 3 του κανονισμού 480/86 του Συμβουλίου. Τέτοιος κίνδυνος όμως μπορεί να διαπιστωθεί μόνο κατόπιν αναλύσεως της εξέλιξης των συναλλαγών και υπολογισμού των τιμών που ισχύουν στην αγορά, αναλύσεως και υπολογισμού στους οποίους η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί.

17 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή περιορίστηκε να παρατηρήσει ότι το ύψος των ρυθμιστικών ποσών « καθορίστηκε με γνώμονα τον κίνδυνο διαταραχής της αγοράς, τον οποίο αντιπροσώπευαν οι υπό κρίση οίνοι » και ότι συνεπώς, αν καθορίστηκε ποσό άνω του μηδενός, « αυτό σημαίνει ότι κίνδυνος διαταραχής υπήρχε ». Σε αίτημα του Δικαστηρίου προς την Επιτροπή να διευκρινίσει ποια ήταν τα στοιχεία που ήταν ικανά να προξενήσουν διαταραχές στην αγορά, τα οποία ελήφθησαν υπόψη για τον καθορισμό και τον υπολογισμό του ρυθμιστικού ποσού που εφαρμόζεται στους οίνους ονομασίας προελεύσεως, η Επιτροπή περιορίστηκε στο να απαντήσει ότι, κατά τη γνώμη της, τα στοιχεία που μπορούν αν προξενήσουν διαταραχές στην αγορά οίνου είναι η τιμή και η δυνατότητα εμπορικής υποκαταστάσεως, που αποτελούν και τα δύο έκφραση του βαθμού ανταγωνισμού και κατ' επέκταση διαταραχής. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι καθόρισε το ρυθμιστικό ποσό στην τιμή μηδέν, για ορισμένους ξηρούς vins de liqueur ονομασίας προελεύσεως, όπως ιδίως οι οίνοι sherry, οι οποίοι δεν είναι δυνατόν να προξενήσουν διαταραχές στην αγορά της Κοινότητας των Δέκα, η οποία παράγει μόνο γλυκείς vins de liqueur.

18 Από τις εξηγήσεις αυτές προκύπτει ότι η Επιτροπή, για να καθορίσει τα ρυθμιστικά ποσά για τους οίνους ονομασίας προελεύσεως και για τα άλλα προϊόντα του αμπελοοινικού τομέα, πλην των επιτραπέζιων οίνων, στηρίχτηκε στην άποψη ότι κίνδυνος διαταραχής υπάρχει από τη στιγμή που μπορεί να διαπιστωθεί δυνατότητα υποκαταστάσεως μεταξύ των ισπανικών οίνων και των οίνων που παράγονται στην Κοινότητα των Δέκα.

19 Η άποψη αυτή της Επιτροπής στηρίζεται σε εσφαλμένη αντίληψη της έννοιας της διαταραχής της αγοράς· η άποψη αυτή πράγματι καταλήγει να καταργεί τη διαφορά μεταξύ του καθεστώτος που ισχύει για τους επιτραπέζιους οίνους και εκείνου που προβλέπεται για τα άλλα προϊόντα του τομέα. Η πράξη προσχώρησης, ενώ για την

εισαγωγή ισπανικών επιτραπέζιων οίνων προς την Κοινότητα των Δέκα επιβάλλει την εφαρμογή του μηχανισμού των ρυθμιστικών ποσών, για τα λοιπά προϊόντα του τομέα τον οποίο αφορά ο εν λόγω μηχανισμός προβλέπει ότι η εφαρμογή του προϋποθέτει ότι υπάρχει κίνδυνος η εισαγωγή των προϊόντων αυτών να προξενήσει διαταραχές στην αγορά. Εξαρτώντας κάθε επέκταση της εφαρμογής του μηχανισμού των ρυθμιστικών ποσών σε αμπελοοινικά προϊόντα άλλα πλην των επιτραπέζιων οίνων από τη ρητή προϋπόθεση του κινδύνου διαταραχής, το άρθρο 123, παράγραφος 2, της πράξης προσχώρησης αφορά την περίπτωση κατά την οποία η εισαγωγή των προϊόντων αυτών στην Κοινότητα των Δέκα θα προκαλούσε, ή θα απειλούσε να προκαλέσει, εξελίξεις που θα απειλούσαν πράγματι την ισορροπία της αγοράς. Όσα περιθώρια εκτιμήσεως και αν διαθέτει η Επιτροπή στην εκτίμηση αυτού του κινδύνου, δεν μπορεί να στηριχτεί απλώς αφηρημένα στη δυνατότητα υποκαταστάσεως, χωρίς να έχει καμία συγκεκριμένη ένδειξη ότι συντρέχει υπαρκτός κίνδυνος ανατροπής της ισορροπίας ή διαταράξεως της αγοράς.

20 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προϋπόθεση την οποία επιβάλλει το άρθρο 123, παράγραφος 2, στοιχείο β), δεν συντρέχει. Συνεπώς, ο καθορισμός των ρυθμιστικών ποσών στερείται νομίμου ερείσματος, κατά το μέτρο που αφορά προϊόντα πλην των επιτραπέζιων οίνων. Πρέπει επομένως να ακυρωθούν μερικώς το παράρτημα του κανονισμού 648/86, καθώς και ο κανονισμός 969/86, που τροποποιεί ορισμένα ποσά που καθορίζονται στο εν λόγω παράρτημα.

21 Εφόσον ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως του προσφεύγοντος έγινε δεκτός μόνο καθόσον αφορά προϊόντα πλην των επιτραπέζιων οίνων, πρέπει ακόμη να εξεταστεί ο πρώτος λόγος, περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου και ελλείψεως αιτιολογίας. Η αιτίαση όμως περί ελλείψεως αιτιολογίας αφορά αποκλειστικά την αιτιολογία του καθορισμού των ρυθμιστικών ποσών που εφαρμόζονται στους οίνους ονομασίας προελεύσεως· παρέλκει επομένως η εξέτασή της.

22 Ως προς την παράβαση ουσιώδους τύπου, το προσφεύγον υποστηρίζει ότι οι δύο προσβαλλόμενοι κανονισμοί αναφέρουν, στην τελευταία τους αιτιολογική σκέψη, ότι τα προβλεπόμενα μέτρα είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως, ενώ γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως επί του θέματος αυτού δεν έχει διατυπωθεί καν. Πράγματι, η εν λόγω επιτροπή δεν κατέληξε στη διατύπωση γνώμης, διότι δεν ήταν δυνατή η επίτευξη πλειοψηφίας υπέρ της μιας ή της άλλης απόψεως. Το τυπικό αυτό ελάττωμα είναι ακόμη πιο σοβαρό, δεδομένου ότι είναι υποχρεωτικό εν προκειμένω να τηρηθεί η διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 480/86 του Συμβουλίου.

23 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι η επιτροπή διαχειρίσεως δεν διατύπωσε γνώμη και ότι η μνεία, στις αιτιολογικές σκέψεις των δύο κανονισμών, περί σύμφωνης γνωμοδοτήσεως της επιτροπής είναι εσφαλμένη. Υποστηρίζει ωστόσο ότι η περίσταση αυτή δεν είναι τέτοια που να μπορεί να πλήξει τη νομιμότητα των κανονισμών, εφόσον η Επιτροπή είχε εν πάση περιπτώσει την εξουσία να περιβάλει με ισχύ κανονισμού το σχέδιο που είχε παραπέμψει στην επιτροπή διαχειρίσεως, έστω και χωρίς σύμφωνη γνώμη της τελευταίας, όπως προκύπτει από το άρθρο 67 του κανονισμού 337/79 του Συμβουλίου, της 5ης Φεβρουαρίου 1979, περί κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/024, σ. 112), στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 11 του κανονισμού 480/86 του Συμβουλίου.

24 Πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι η αιτίαση του προσφεύγοντος αναφέρεται σε τυπικό ελάττωμα, δεδομένου ότι οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις περιέχουν μια αναλήθεια. Όπως προκύπτει δε και από την αντίκρουση της Επιτροπής, η μομφή αυτή είναι βάσιμη.

25 Ωστόσο, το αναγνωριζόμενο τυπικό ελάττωμα δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση των δύο προσβαλλομένων κανονισμών. Κατά το άρθρο 173, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης, μόνο η παράβαση « ουσιώδους » τύπου μπορεί να οδηγήσει στην αναγνώριση της έλλειψης νομιμότητας της προσβαλλόμενης πράξης. Στην προκειμένη περίπτωση, η μη ανταποκρινόμενη στην πραγματικότητα αναφορά στη γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως παράβαση ουσιώδους τύπου. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η πρόταση κανονισμού είχε υποβληθεί νομοτύπως στην επιτροπή διαχειρίσεως, αλλά αυτή δεν μπόρεσε να καταλήξει στη διατύπωση γνώμης, ενώ, κατά το άρθρο 67 του βασικού κανονισμού, μόνο η μη σύμφωνη προς τα προτεινόμενα από την Επιτροπή σχέδια μέτρων γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως μπορεί να επιφέρει έννομες συνέπειες, που είναι, συγκεκριμένα, ότι τα μέτρα αυτά πρέπει να υποβληθούν στο Συμβούλιο. Στην περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, η επιτροπή διαχειρίσεως δεν διατυπώσει γνώμη, η Επιτροπή είναι απολύτως ελεύθερη να εκδώσει τα μέτρα αυτά με δική της ευθύνη. Επομένως, η έλλειψη γνωμοδοτήσεως της επιτροπής διαχειρίσεως δεν είναι ικανή να επηρεάσει τη νομιμότητα των εκδιδόμενων μέτρων.

26 Συνεπώς, η αιτίαση περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

27 Από όλες τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι οι κανονισμοί 648/86 και 969/86 της Επιτροπής πρέπει να ακυρωθούν κατά το μέτρο που καθορίζουν τα ρυθμιστικά ποσά για προϊόντα του αμπελοοινικού τομέα πλην των επιτραπέζιων οίνων και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

28 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Το Δικαστήριο μπορεί όμως, σύμφωνα με την παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, να συμψηφίσει τα δικαστικά έξοδα ολικώς ή μερικώς, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τους κανονισμούς 648/86 της Επιτροπής, της 28ης Φεβρουαρίου 1986, που καθορίζει τα ρυθμιστικά ποσά για την περίοδο 1985/86 που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα, υπό τη σύνθεση που είχε στις 31 Δεκεμβρίου 1985, ορισμένων προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα ισπανικής καταγωγής (EE L 60, σ. 54), και 969/86 της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 1986, που τροποποιεί τον κανονισμό 648/86 (EE L 89, σ. 22), κατά το μέτρο που καθορίζουν τα ρυθμιστικά ποσά για προϊόντα του αμπελοοινικού τομέα πλην των επιτραπέζιων οίνων.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Bosco Due Rodríguez Iglesias Koopmans Everling

Bahlmann Galmot Κακούρης Joliet O'Higgins Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Οκτωβρίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο προεδρεύων

G. Bosco

πρόεδρος τμήματος